

Av eldste Hugo E. Martinez
i De sytti

Vår personlige tjenestegjerning

Jesu Kristi kjærlighet må være vår rettesnor hvis vi skal bli oppmerksomme på behovene til dem vi kan hjelpe på noen måte.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige får vi anledning til og den personlige velsignelse det er ved å utføre tjeneste. Så lenge jeg har vært medlem, har jeg virket på mange måter. Slik bror Udine Falabella, far til eldste Enrique R. Falabella, pleide å si: “Den som gjør litt for andre, er til en viss nytte. Den som ikke gjør noe, er til ingen nytte.” Dette er ord vi må ha i vårt sinn og hjerte.

Når jeg har søkt veiledning i min tjeneste, har jeg funnet trøst i å huske at Frelseren fokuserer på den enkelte og familien. Hans kjærlige og dyptfølte oppmerksomhet overfor den enkelte har lært meg at han ser stor verdi i alle vår himmelske Faders barn, og at det er viktig for oss å påse at hver enkelt blir hjulpet og styrket ved Jesu Kristi evangelium.

I Skriftene leser vi:

“Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne...

Og om så skjer at dere skulle arbeide *alle* deres dager... og *bare* bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!”¹

Enhver sjel er av stor verdi for Gud,

for vi er hans barn, og vi har mulighet til å bli som ham.²

Jesu Kristi kjærlighet må være vår rettesnor hvis vi skal bli oppmerksomme på behovene til dem vi kan hjelpe på noen måte. Vår Herre Jesu Kristi læresetninger viser oss veien. Det er slik vår personlige tjenestegjerning begynner – ved se behov og gjøre noe

med dem. Slik søster Linda K. Burton, Hjelpeforeningens president, sa: “Først iakta, så tjene.”³

President Thomas S. Monson er et godt eksempel på dette prinsippet. I januar 2005 presiderte han over en prestedømmets lederskapskonferanse i Puerto Rico, da han viste hvordan Frelseren og hans tjenere yter tjeneste ved personlig tjenestegjerning. På slutten av dette storartede møtet begynte president Monson å hilse på alle prestedømslederne som var tilstede. Plutselig la han merke til at en av dem fulgte med på avstand, helt for seg selv.

President Monson forlot gruppen, gikk bort til mannen og snakket med ham. Følelseladet fortalte José R. Zayas at det var et mirakel at han hadde kommet til ham. Det var et svar på bønner som han og hans hustru Yolanda hadde holdt før møtet. Han fortalte president Monson at hans datter hadde svært dårlig helse, og at han hadde med seg et brev fra sin

hustru som hun ønsket å få levert til president Monson. Bror Zayas hadde fortalt sin hustru at dette ikke ville være mulig fordi president Monson ville være for opptatt. President Monson lyttet til historien og ba om å få brevet, som han leste stille. Han la det så i dresslommen sin og fortalte bror Zayas at han skulle ta seg av anmodningen deres.

På denne måten ble denne familien påvirket av vår Herre Jesus Kristus, gjennom hans tjener. Jeg tror Frelserens ord i lignelsen om den barmhjertige samaritan gjelder oss: "Gå du bort og gjør likeså."⁴

Den 21. september 1998 rammet orkanen Georges Puerto Rico, og forårsaket omfattende skader. Søster Martínez, våre fem barn og jeg klarte å overleve dette voldsomme uværet ved å holde oss hjemme. Men vi måtte klare oss i to uker uten rennende vann og strøm.

Da vannreserven vår var tømt, var det vanskelig å skaffe mer. Jeg glemmer aldri brødrene som hjalp oss ved å gi oss denne dyrebare væsken. Heller ikke glemmer jeg den kjærlige måten søstrene også hjalp oss på.

Germán Colón kom hjem til oss med en stor plastdunk med vann på en pickup. Han sa at han gjorde det

fordi, med hans ord: "Jeg vet dere har barn som trenger vann." Noen dager senere lastet Noel Muñoz og Herminio Gómez tre store vanntanker på en lastebil. De kom uventet hjem til oss og fylte alle tilgjengelige flasker med drikkevann, og inviterte også naboene til å fylle sine.

Våre bønner ble besvart ved deres personlige tjenestegjering. Ansiktene til de tre brødrene gjenspeilte den kjærlighet Jesus Kristus har til oss, og deres tjeneste – eller deres personlige tjenestegjering – ga oss langt mer enn drikkevann. For enhver sønn eller datter av Gud er det viktig å vite at andre er opptatt av og ivaretar hans eller hennes velferd.

Jeg vitner om at vår himmelske Fader og vår Herre Jesus Kristus kjenner oss individuelt og personlig. Av denne grunn gir de oss det vi trenger, slik at vi kan få anledning til å oppnå våre guddommelige muligheter. Langs livets vei plasserer de mennesker som vil hjelpe oss. Når vi blir redskaper i deres hender, er vi i stand til å tjene og hjelpe dem de viser oss ved åpenbaring.

På denne måten vil den Herre Jesus Kristus nå alle vår himmelske Faders barn. Den gode hyrde vil samle alle sine får. Han vil gjøre det én etter én

når de gjør god bruk av sin handlefrihet – etter å ha hørt hans tjeneres røst og mottatt deres betjening. Da vil de gjenkjenne hans røst, og de vil følge ham. Den slags personlig tjenestegjering er vesentlig for å holde vår dåpspakt.

På samme måte vil det å være et godt eksempel på en Jesu Kristi disipler, være vår beste introduksjon for dem vi kan dele hans evangelium med. Når vi åpner vår munn og deler Jesu Kristi gjengitte evangelium med andre, blir vi "hans underordnede hyrder med ansvar for å føre beitesauene og lammene i hans hjord."⁵ Vi blir "de svake og enfoldige"⁶ "menneskefiskere".⁷

Vår tjeneste og personlige tjenestegjering er ikke begrenset til dem som lever på jorden. Vi kan også utføre arbeid for de avdøde – for dem som lever i ånderverdenen, og som i jordelivet ikke fikk anledning til å motta de frelsende ordinanser i Jesu Kristi evangelium. Vi kan også skrive dagbok og skrive våre slektshistorier for å vende de levendes hjerte til de levende – så vel som de levendes hjerte til sine forfedre. Det handler om å knytte familien sammen, generasjon etter generasjon, i evige bånd. Når vi gjør dette, blir vi "redningsmenn... på Sions berg".⁸

Vi har en spesiell anledning til å være redskaper i hans hender. Vi kan være det i vårt ekteskap, i vår familie, for våre venner og våre medmenne-
sker. Dette er vår personlige tjenestegjering som Jesu Kristi sanne disipler.

“Og alle folkeslag skal samles fremfor ham. Han skal skille dem fra hverandre, likesom gjeteren skiller sauene fra geitene.

Han skal stille sauene ved sin høyre side, og geitene ved sin venstre.

Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, dere som er vel-signet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.

For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg.

Jeg var naken, og dere kledde meg. Jeg var syk, og dere så til meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg.

Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi deg sulten og gav deg mat, eller tørst og gav deg å drikke?

Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og gav deg klær?

Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?

Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.”⁹

Jeg ber om at vi må gjøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 18:10, 15; uthevelse tilføyd.
2. Se Veiledning til Skriftene, “Sjel”, scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton, “Først iakttat, så tjene,” *Liahona*, nov. 2012, 78.
4. Lukas 10:37.
5. Alexander B. Morrison, “Gi Kristi hjord næring,” *Lys over Norge*, juli 1992, 13.
6. Lære og pakter 1:23.
7. Matteus 4:19.
8. Obadja 1:21.
9. Matteus 25:32–40.

Av eldste Larry S. Kacher

i De sytti

Vis ikke ringeakt for hellige ting

Gransk dine valg ved å stille deg selv spørsmålet: “Er mine avgjørelser trygt plantet i Jesu Kristi evangeliums gode jord?”

Brødre og søstre, avgjørelsene vi tar i dette liv, har stor innvirkning på vårt evige liv. Det finnes både synlige og usynlige krefter som påvirker våre valg. Dette poenget ble understreket for meg for ca fem år siden på en måte som holdt på å koste meg dyrt.

Vi reiste sammen med familie og venner i Syd-Oman. Vi bestemte oss for å slappe av på stranden langs kysten av Det indiske hav. Kort tid etter at vi kom frem, spurte vår 16 år gamle datter Nellie om hun kunne svømme ut til det hun trodde var en sandbank. Jeg så den krappe sjøen, og sa at jeg ville svømme først fordi jeg trodde det kunne være farlige strømmer.

Etter å ha svømt en kort stund, ropte jeg til min hustru og spurte om jeg nærmet meg sandbanken. Hun svarte: “Du er langt forbi den.” Uten å vite det var jeg fanget i en ripstrøm¹, og ble raskt trukket til havs.

Jeg var usikker på hva jeg skulle gjøre. Det eneste jeg kom på, var å snu og svømme tilbake til stranden. Det var det dumme jeg kunne gjøre. Jeg følte meg hjelpeløs. Krefter utenfor min kontroll trakk meg videre

ut på havet. Det ble ikke bedre av at min hustru, som hadde stolt på min beslutning, hadde fulgt etter meg.

Brødre og søstre, jeg trodde det var stor sannsynlighet for at jeg ikke ville overleve, og at jeg, på grunn av min beslutning, også ville forårsake min hustrus død. Etter stor anstren-
gelse og det jeg tror var guddommelig inngripen, nådde føttene våre på en eller annen måte sandbunnen, og vi kunne gå trygt tilbake til våre venner og vår datter.

Det er mange strømninger i dette jordiske liv – noen trygge og andre ikke. President Spencer W. Kimball sa at det finnes mektige krefter i vårt eget liv, omtrent som de usynlige strømmene i havet.² Disse kreftene er virkelige. Vi skulle aldri ignorere dem.

La meg fortelle dere om en annen strømning, en guddommelig strømning som har blitt til stor velsignelse i mitt liv. Jeg er konvertitt til Kirken. Før min omvendelse til evangeliet, var min største ambisjon å stå på ski, og dermed flyttet jeg til Europa etter vide-regående skole for å oppfylle dette ønsket. Etter flere måneder med det som virket som et ideelt liv, følte jeg at jeg skulle dra. Den gangen forsto jeg